

संस्कृत - कथा
क. १. ११४

3863

सिंहारत्न - वाचस्पति

८१०/पु. ११४

(1)

यित्वा तत्र सिंहासनं स्थापितं ॥ ततो रम्यं मूर्तमवलोक्य
सिंहासने उपवेश्य मभिषेकाय संभूतिः कारिता ॥ दु-
र्विवंदनगारोचनो दीनिष्ठु भद्रव्याहिरसंमेलितानि
॥ नानाविधानि फलानि ज्ञानीतानि ॥ व्याघ्रचर्मसप्त
द्वीपावती पृथ्वी व्यापता समीचे वडुकत्र चमराणि स्था-
पितानि ॥ वेदविदो गणपतिवक्त्रा ॥ उलीविदो वंदिनश्चाका-
रिताः ॥ उल्लसदयुतानि वाणिज्यानि सज्जीकृतानि ॥ प-
तिव्रताः पुत्रवंतः पुत्ररश्मिः ॥ ज्वालमंगलारात्रि-
कपाण्यगताः ॥ तावन्मुहूर्तकेनोक्तं ॥ राजन् वे-
ला अतिक्रामति ॥ वेगं क्रियतां ॥ एवं श्रुत्वा राजा सिं-

हिरण्य

१२

(२)

हासनमारोहणार्थं प्रचलितः ॥ यावत्सिंहा
सने उपविशति तावत् एकस्याः पुत्रिका
याः वा एतस्य जाता ॥ राजा अस्मिन्सिंहास
नेनापवेष्यत्यं ॥ यस्यात्तस्य मोक्षार्थं भवति ॥
राज्ञोक्तं ॥ अचिं पश्यतः तस्यैव संप्रदायः ॥
काम्यद्वन्द्ववदन्त्याः सिमन्तः कः पुरुषः १२
परः ॥ ४९ ॥ अहमुचितसादसं लङ्काद
यसिमन्तः कः पर उदारास्ति ॥ कथयन्तावत्
पुत्रकयोक्तं ॥ कथयन्तेतदोपायं स्वकीयं

(2A)

स्वयमेवतत् ॥ भवान् वदति को नियो विद्यते त्वा दृशः
परः ॥ ५० ॥ राजन् आत्मदत्त आत्मसुखे नयः क
थयति तस्मान्को नामही नो भवति ॥ त्वमात्मानं
दारं रक्षापयसि ॥ आत्मदत्तमनुवदसि ॥ तद्विमे
वात्मानं प्रशंसयसि ॥ ततो राज्ञोक्तं ॥ कथयति त्वमात्मकी दृशमोदार्थं ॥
पुत्रिके योक्तं ॥ आत्मे दत्त निभा गते दश दशितं सं
भाषणे चायुतं यदा चा वदति प्रयच्छति न प
स्ये च लज्जं पुनः ॥ निष्काणं परितोषके कि
ल पुनः ॥ किं प्रदद्यादिति को शोशस्य सदेव
ति विक्रम न्यपश्य के किलाज्ञाचिरं ॥ ५१ ॥ रा

सिं. व.

१३

(3)

जने वंचे न्नवोदायं भवति तर्हि उपवेष्टव्यं ॥ ॥
इति श्री प्रथम कथा समाप्ता ॥ १ ॥ अथान्यस्मि
न्मुहूर्ते राजा संहासने यावदुपविशति ताव
द्वितीयाया पुत्रिकया ॥ राजन्नास्मिन्सिंहा
सने तेनोपवेष्टव्यं यस्य विक्रमार्कस्य वसत्व
मोदायं च भवति ॥ राजा तं वृत्तांतं कथय ॥ पुत्रि
कया तं ॥ २ राजन्ना कथय ॥ वयः कश्चिदप
वाप्राश्चर्यं कोतूरुलमर्घीवा तं कथयति त
स्मेराजा विक्रमार्कः ॥ निजसदस्ये ददाति ॥

राम.
१३

(3A)

एतस्मिन्नंतरेकोपिदेशांतरादागतः॥कथयति॥रा
जन्नरुंदेशान्तरादागतोभवत्॥तत्रचित्रकूटोऽ
चलोस्ति॥तत्ररम्यंतपोवनमस्ति॥तस्मिन्नाशापुरा
देव्यास्ति॥तत्रएकोवास्मिन्नेहवनंकुर्वन्नस्ति॥
नज्ञायतेकियत्कालोऽतः॥अरएपेएकएवउ
क्तोऽपिनभाषते॥तत्रपर्वतमध्यादुदकंवहते॥
तत्रभारायांयदिस्नानक्रियेततदापुण्यपापपं
थाःप्रविभाजोदृश्यन्ते॥वार्त्तमाकर्ण्यराजातत्र
स्थानेगतःराजाकरेकरबालमादायोपाद्वप

सिंह
१४

(५)

दः सन् देवता यतनं प्रविष्टः ॥ तत्र वदि विभूतिस
मुच्चयाः पर्वत प्राया दृष्ट्वा ॥ ततो राजा भाणितं ॥ भो
विप्र हवनं कुर्वतो भवतः ॥ विप्र एतं ॥ राजन् वव
र्ष शतं जातं ॥ तथा पि देवता न प्रसीदति ॥ ततो राजा
स्वदेन मन्त्रास्तं कंदि त्वा जुहोति तावदेव
ता प्रसन्ना प्रादु ॥ राजन् वरं वर
य ॥ राज्ञोक्तं ॥ यदि न लिख्यते वा स्मरणं स्पष्टि
मिति प्रसन्नासि ॥ देव्यां क्तं ॥ अस्य विप्रस्य चि
त्रं निर्मलं नदि ॥ अंगुल्या ग्रेषु यज्जप्तं मेरु

राम
१४

(4A)

लंघने। व्यग्रचित्तेषु यज्ज तंतत्सर्वं निःफलं भवेत् ॥
१॥ न देवो विद्यते काष्ठे न पाषाणे च मृत् एतये ॥ भो
वेषु विद्यते देवस्मादावौ द्विकारणं ॥ २ ॥ राज्ञो
क्तं ॥ यदि देवि प्रजासि तर्हि अस्य विप्रस्य मनोरथं
पूरय ॥ ततो देव्या ब्रह्मण्यस्य कामाना पूरिता ॥
राजा स्वर्गं गतः ॥ तौ के ज्ञेय जयकारः कृतः ॥
इदृशी कथा ॥ पुत्रिकया क्तं ॥ राजन् वृद्धं दृष्ट्वा
मोदयं भवति ॥ तर्हि ज्ञस्मिन् सिंहासने
त्वयोपवेश्य वं ॥ ॥ इति द्वितीया कथा ॥ २ ॥

सिंह-
१५

अथ राजा पुनरपि मुहूर्तमालोक्य यावत्सिंहा-
सने उपवेश्य मागतः ॥ तावत्तृतीयोक्तं ॥ राजन्
सिंहासने नोपवेश्य ॥ यस्य विक्रमाकस्य
तु ॥ उदार्यं भवति ॥ राजा ॥ अस्य वृत्तांतं कथ-
य ॥ पुत्रियोक्तं ॥ प्रीतिं ददाति ॥ तस्य राज्ञो को-
विपदार्थो नूतो नास्ति ॥ राजा कदाचित् इति वि-
चारितं ॥ मम ईदृशं राज्यं परत्र हेतुनास्ति ॥ त-
दिपरमेश्वरः सव्यते ॥ येन उभयं लोकः सिद्ध-
ति ॥ उपाज्जिता संपत्तिर्देवजाले लभ्यः संपा-
दिता ॥ आयुः करी भवति ॥ अन्यथा संपत्तेर्गति-

ज५

राम-
१५

द्यः

(SA)

कोपिनवेति ॥ उक्तं च ॥ कुत आगत्य घटते ॥ विश्वे घ
यैकापि गच्छति ॥ गत एव न ते द्विद्वान्ना घेस्प च
जनस्प च ॥ नलुते गतिः सम्पक्व सर्वापि यज्ञ
संभ्रतिः ॥ एवं विचार्य राजा यज्ञः प्रारब्धः सर्वापि
यज्ञसंभ्रतिः कृत ॥ यो मद्रव्याणां नीतानि ॥
ऋषिदेवगणगंधर्वचक्रवर्दज्ञविप्रऋषिज
श्चाकारिताः ॥ ततः समुद्रमाकारितुमेको वि
प्रः प्रेषितः ॥ ततस्तेन विप्रेण समुद्रतीरे गत्वा
उदकमध्यगंधांजतानि जिह्वाराजो यज्ञे लवयास
कुटं वनागंतव्यं ॥ स कस्मिन् समुद्रे जातः स

द्यः
दिः २

सिं

१६

(६)

तावत्समुद्रो बाल्मणः समीपमाययो ॥ राज्ञा वय
माकारिताः ॥ तेन मानेन वयमानंदिताः ॥ किंतु ना
नास्माकमवकाशः ॥ एतानि चत्वारि राजानि नि
वेदय ॥ एकं चिंतितार्थं पादयति ॥ द्वितीयमभीष्टि
तमत्रंददाति ॥ तृतीयं चतुरंगमेवाच ॥ सत्रुन संहा
रयति ॥ च ॥ चतुर्थं राजानि ददाति ॥ इति कथा
यिता गच्छतः ॥ तत्र तपसा गार्ग्यायाश्च पुत्रस्य च स्तु
षायाश्च वादो जातः ॥ एतद्ग्राह्यं ॥ इति तेन विप्रः
उद्देगं गतः ॥ ततो रत्नानि राज्ञा हस्तपुनरपि समर्पि
तानि ॥ कृत्वा तं कथितं ॥ राज्ञा कृतं ॥ युष्माकं चतुर्णाम
विवादो जातः ॥ तर्हि यूयमेव चत्वारि गृहीध्वं ॥ इ

राम.
१६

त्वा १

इतिकथयित्वा पुत्रिकयोक्तं ॥ हे राजन् इदं शमोदा
य्यं यदि भवति तस्य स्मिन् सिंहासने उपवेश्य ॥
॥ इति तृतीया कथा ॥ ३ ॥ ततश्च तु यः पुत्रिकयो
क्तं ॥ श्रीराजन्ना क एयि ॥ ६ कदा राजा विक्रमा के
न गयारसेन कुतूहला विष्टो वनांतंगतः ॥ तत्र
कोपिवारो हो निगतिः ॥ राज्ञापि तमनुगतः ॥
व३ शूकरोपि चत्वार कुत्रापि निगतिः ॥ राजा मार्गं
न वेत्ति ॥ एवं भ्रमन् पर्यटति ॥ तावत्कोपि
विप्रः समिदाहरणं तत्रैव गतः राजा तेन

स. व.

५७

(७)

सहसंगतो नगरं प्राप्तः ॥ राज्ञा तस्य बालमणस्य
बहुतरं वसुदत्तं ॥ कथितं चामो विप्रतवाहं केना
ऽन्ततो भवामि ॥ यत्सया ममोपद्रितं ॥ ततो वि
प्रेणा स्पमानोऽसंतसतां फलमारुहं ॥
एकस्मिन् दिने राजपुत्रो धारयित्वा नीतः ॥ त
तः कुमारार्थं राजा विप्रं दयः रिवितः ॥ ततस्त
स्य सर्वत्र शुद्धिः कारिता ॥ पुत्रस्तु कुत्रापि न
लब्धः ॥ तावत्त राजपुत्रस्यालंकारं गृहीत्वा
विप्रो विक्रयार्थं विपिलिंगतः ॥ तावत्कोष

रामः

१७

पालेनादृष्टः॥ तेन विब्रुत्वा राजसमीपं नीतः॥
तावन् राजाभिरितं॥ भगवन् किं क्रियतमिदं॥ वि
ब्रेणेत्तम्॥ राजन् दृष्ट्वा विनाशिनी मातिरुप
ना॥ चदुचितं तत्कुरु॥ ततो मद्दाराजेनोक्तं॥
अस्य बालघातकस्य यथा कृतदंडः कार्यः इति
तिकथिते सति अस्य बालौ केन हारयितुमा
रब्धुः॥ ततो राजा गच्छति॥ त्वयामममाजो द
क्षितः॥ अस्मै कक्रमस्यो नृणां जातोऽस्मि॥
अन्येषां पदानामनृणाम् तवा लः तस्मिन् एवं
विप्रः प्रेषितः॥ पुत्र आनीतः॥ राजन् वसत्यं प

१८ रिजितुं कुलः कृतः ॥ राज्ञोक्तं ॥ यः कृतोपकारं
स्मारयति स उत्तमो न ज्ञेयः ॥ एवं कथां बक
ययित्वा पुत्रिकयोक्तं ॥ राजर्षिदृक् धैर्यं
यस्य भवति तेनाज्ञोपवेष्टव्यं ॥ इति चतुर्थी
कथा ॥ ४ ॥ पंचम्या पुत्रिकयोक्तं ॥ राजन्नाक
र्णय ॥ कस्मिंश्चित् राज्ञो विक्रमा क्विंस्पसमा
पेकोपि देशांतरात् जती समायातः ॥ वाक्त्री च
कार ॥ राजन्समुद्रमप्येदीपमस्ति ॥ तत्रालि राम-
रिव तं मस्ति ॥ कोपि जन उत्तमां गमिह निवेदय ॥ १८

ति ॥ तदा सजीवं भवति ॥ एवं श्रुत्वा राजा तस्मिन् स्थाने
 गतवन् ॥ देव्या यतनं गतः तत्र निजजीवयुष्मन् गमं दृष्टं ॥
 ततश्च निजकंठे शस्त्रं धृतं ॥ तावदेवी प्रादुरभूत् ॥
 राजा करे धृतः राजन् प्रसन्ना वरं ददामि ॥ यथेकं वृ
 णु ॥ राज्ञां क्तं ॥ देवी प्रसादेन द्वयं सम्पत्तिं वं भवतु ॥
 ततस्तस्य जीवं जातं ॥ राजा पुनरजगाम ॥ पुत्रिकया
 क्तं ॥ राजन् त्रीदृशं सत्वं यत्नं भवति तेनात्रोपवेष्टव्यं ॥
 ॥ इति वचनी कथा ॥ ५ ॥ उद्देशेन तपस्विना भग
 वती भक्तेन वेदुर्गया यत्नां प्रदितोऽस्मि भूत रम
 एत्पुक्ते विचार्येव तत् ॥ वां क्तां पूरयितुं परं वि

सिंह
१८

(१)

रचितं रूपान्म दस्त्री शतं राज्यं प्राज्यमदायि
तस्य विभुना सत्के समस्त ॥ श्री विक्रमा के ए
तत् ॥ १ ॥ राजनाक नाक एय ॥ राजा एक स्मिन्
वसन्तरे दिग्बिजया गङ्गा एक स्मिन् आस्रव
ने चंडी प्रासाद समवि निवे शं वकार ॥ तनुदे
वी भक्ते नोक्तं ॥ राजन सप्त वर्ष पर्यं ब्रह्म वैय
ए देवं भजामि ॥ सप्त नि देवी तुष्टा उवाच ॥ त्व
ब्रह्मन् विक्रमार्क पार्श्व यादि ॥ सते हर यिष्ण
निवसना मयानुजाय दीयते ॥ तद्धितेन त्वां प्राप्ते
स्मि ॥ राजा चिंतितं ॥ देवी निदेशं दत्तवान् ॥ अ

राम.
१८

(9A)

यमार्तस्तावदिति विचार्यतत्रैवतगरं कृतं ॥ तस्याभि
षेकः कृतः ॥ चतुरंगं सैन्यं बन्धनं कनकं षोडश
वार्षिकं कन्याशतं तस्मै मिथ्यावादिने विज्रा
यसमर्पितं ॥ ततोऽस्य इष्टशमोदार्यं भवति
यस्य तेनात्रोपवेशनं ॥ इति षष्ठी कथा ॥
६ ॥ राजन्नाकर्ण्य ॥ कथा चिद्विज्रमाह्वं समीपे
रत्नपरिचुको रत्ना निगृहीत्वा आगतः ॥ राजा
रत्नानि क्रीतानि ॥ ततोऽत्यपूर्वरत्नं राज्ञे निवेदि
ते ॥ राज्ञोक्तं ॥ इष्टश्यानि नाभ्यानि संति ॥ तनोक्तं ॥ म
म ग्रामे दश संति ॥ तस्यैके कस्य रत्नस्य दामको

सिंह
२०

(१०)

मोक्षं ॥ ततो राजा द्वादशकोटिद्वितातेन सह जनः
अपितः ॥ श्रीध्वरत्नान्यादा नय ॥ अनेन सह ग
ह ॥ चत्तेनोक्तं ॥ चतुर्थे दिने आगच्छामि ॥
देवचोणोपश्रयामि ॥ इति निष्क्रान्तः ॥ ततश्च
तुर्थदिवसे रत्नानि गृहीत्वा यावद्राजसमी
प आयाति तावन्मार्गं नगरसन्निधानेन
दीप्यमाणगतां ॥ को उत्तरयित्तानास्ति ॥ ताव
त्त एको जनः समायातः ॥ भो मामुत्तरय ॥ तेनो
क्तं ॥ एवं विध्यः को वेद्यः ॥ तस्ते नैत्रातं तस्मै कथि
तं ॥ तावत्तारके एते ॥ यदि समुपेन्द्रत्नानि ददासि
क२ चे९

रामः
२०

(10A)

तदि उतारयामि ॥ ततः पंचरत्नानि तस्मै दत्तानि नदी
मुत्तार्य पंचरत्नानि शेषाणि गृहीत्वा रत्नांतं
कथयित्वा रत्नानि ॥ राजन्नाज्ञानलोपयामि ॥ ततो
राजा संतुष्टः ॥ त्वयाममाज्ञापालिता ॥ एतानि पंच
रत्नानि तुभ्यमेव ददामि ॥ इति कथेत् ॥ राजन्नीदृ
शमोदार्थं प्रस्थानं ततः राज्ञोपवेष्टव्यं ॥ इति
सप्तमी कथा ॥ २ ॥ श्रीराजन्नाकर्णय ॥ कदा
चित्समये मित्रिवचनात् ॥ राजा पृथ्वीप
र्यटन् आसि मिते भानो अरण्यमव्ये एकवृत्त
ले स्थितः तावत्तस्मिन् वृद्धे चिरं जीवनामारवगो

सिं.क.
२२

(11)

सिं॥ तस्मिन्सुहृदः पर्यवितुं यांति आगताः संतोरा
त्रौ मिलिताः ॥ गोष्ठी कर्वन्ति ॥ केन केन
किं कृतं ॥ अतं दृष्टं ॥ इति परस्पर एतावत् पडि
लोक्ते ॥ अयं निशं मम इव दो जातः ॥ किं मम ए
कपुत्रस्य ए कपूर्वजस्य सुहृदसि ॥ समुद्रम
प्येतत्र एको राज्ञो मम स्य भद्रयाय विद्यते ॥
राज्ञा प्रतिदिनमेव भुज्यते ॥ एवं पाली कृ
ता ॥ तदि प्रभा तेऽस्मिन्सुहृद पाली तेनास्मिन्
ता ॥ इदं शं पडिवा कंयम् एव न राजा प्रभा

राम-
२२

मूळ प्रत पाहण्यासाठी संपर्क

इतिहासाचार्य वि.का. राजवाडे संशोधन मंडळ, धुळे
राजवाडे पथ, गल्ली नं. १, धुळे-४२४००१ (महाराष्ट्र)
दूरध्वनी क्रमांक (०२५६२) २३३८४८
Email ID : rajwademandaldhule@gmail.com